

Rudolf Viest sa narodil 24. septembra 1890 v Revúcej. Vyštudoval vyššiu priemyselnú školu v Budapešti.

1.8. 1914 nastúpil na vojenskú službu v 5. pešom pluku rakúsko-uhorskej armády a odišiel na východný front. 24. 11. bol pri Krakove zajatý. V roku 1915 sa prihlásil do srbskej armády. Počas organizovania československých légii sa zdržiaval v Rusku. V roku 1919 bol menovaný za veliteľa legionárskeho tábora v Irkutsku. V roku 1920 sa cez Japonsko a USA vrátil do Československa.

V medzivojnovom období pôsobil ako vojenský atašé v Maďarsku a Poľsku. Bol aj náčelníkom štábu zemského vojenského veliteľstva v Bratislave. V rokoch 1937 – 38 bol veliteľom VI. zboru v Košiciach, pričom dosiahol hodnosť divízneho generála.

S rozpadom ČSR nesúhlasil. Stal sa generálnym inšpektorom slovenskej armády. Ako člen slovensko-maďarskej delimitačnej komisie sa v auguste 1939 zúčastnil rokovaní v Budapešti, odkiaľ sa už nevrátil. Cez Juhosláviu sa dostal do Francúzska. V januári 1940 sa stal veliteľom 1. čs. divízie vo Francúzsku, ktorej velil do 14. 6. 1940.

Po porážke Francúzska sa dostal do Veľkej Británie. 23. 7. 1940 sa stal štátnym tajomníkom čs. exilovej vlády v Londýne. V rokoch 1941 – 1944 pracoval v najvyšších čs. zahraničných orgánoch a od 8. 5. 1942 bol zástupcom ministra národnej obrany. V auguste 1944 sa ako člen exilovej vlády zúčastnil rokovaní v Moskve. 16. 9. 1944 ho prezident Edvard Beneš vymenoval za veliteľa 1. čs. armády na Slovensku. 7. 10. 1944 po príchode na povstalecké územie prevzal od J. Goliana velenie nad povstaleckými jednotkami.

Pod náporom nemeckej ofenzívy boli povstalecké vojská nútené ustupovať. Ustupovalo aj velenie povstaleckých jednotiek. 29. 10. 1944 vydal generál Viest rozkaz o prechode povstaleckej armády na partizánsky spôsob boja. Pre neexistujúce spojenie s podriadenými jednotkami a štábmi sa tento rozkaz na príslušné miesta nedostal. 3. 11. 1944 padol Viest spolu s ďalšími dôstojníkmi velenia do nemeckého zajatia. Cez Bratislavu a Viedeň bol odvečený do Berlína a podobne ako v prípade gen. Goliana, ani o jeho osude sa už nič viac nevie.

Literatúra:

Vojenské osobnosti československého odboja 1939-1945, Ministerstvo obrany ČR – Avis,
Praha 2005